

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΩΜΩΔΙΑ

ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ — ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ : «ΤΟ ΑΚΙ-
ΝΗΤΟ ΠΟΥ ΚΟΥΝΗΘΗΚΕ»

ΤΟΥ κ. Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗ

Το νέο έργο των κ.κ. Σακελλάριου — Γιαννακοπούλου που ανέβασε ο θίασος του κ. Αργυροπούλου έχει εξυπνωτάτη σύλληψη θέματος, εξυπνότατο χειρισμό, εξυπνότατο διόλογο και περίτεχνη σκηνική οικονομία. Ο θεατής — κι' ο πιο δύσκολος, κι' ο πιο σκουντούφλης — γελάει με την καρδιά του. Στην επιτυχία της παραστάσεως συμβάλλει εξαιρετικά και η έρμηνεία των ήθοποιών. Ποτέ ίσαμε σήμερα δεν είδαμε τον αποδιοπομπαίο θίασο του κ. Αργυροπούλου σε τόσο καλή φόρμα. Και πρώτα ο θιασάρχης — και εξαίρετος ήθοποιός — διαπλάσσει το ρόλο του, όπως πάντοτε, με διάθεσι δημιουργική. Κοντά του, ο κ. Αύδης έπαιξε με την καλόγουστη κωμική λεπτότητα που τον διακρίνει. Η συγγραμμένη κωμικότητα της κ. Μαντινέιου ήταν μέσα στο νόημα της τέχνης. Ο κ. Πλακούδης μας εξέπληξε στον γαρδικτηριστικό ρόλο του. Ο κ. Βλαχόπουλος πολύ καλός. Η δ'ος Πάλλη Ιχαριτωμένη. Και γενικώς όλοι οι ήθοποιόι στη θέσι τους.

Εδώ θα μπορούσα να σταματήσω και ν' απαλλάξω τις πολυάσχολες στήλες της «Βραδυνης» από κάθε άλλη κρίσι. Ας μου επιτραπεί όμως να προσθέσω μερικούς πικρούς στοχασμούς στον παραπάνω διθύραμβο.

Οι συγγραφείς τελειώνουν το έργο τους συμβουλευόντας τους Έλληνες να παρατήσουν το διάδασμα του «Ελληνικού Αίματος» και του «Ριζοσπάστη» και να πιάσουν τον κασμά της ανοικοδομήσεως κλπ. Από αυτή τη λεπτομέρεια καταλαβαίνετε πώς το «Ακίνητο που κουνήθηκε» δεν είναι έργο αυστηρής τέχνης. Η αυστηρή τέχνη απαιτεί είτε την αντιμετώπισι των αιώνιων και μεγάλων προβλημάτων του ανθρώπου έκτ'ό, τόπου και χρόνου, είτε την αντιμετώπισι ενός τόπου και χρόνου σχετικώς με το μύθο, άλλ' έκτ'ος τόπου και χρόνου σχετικώς με το ήθικό επιμύθιο. Το παραπάνω όμως επιμύθιο των κ.κ.

Σακελλάριου — Γιαννακοπούλου, χαρακτηρίζει το «Ακίνητο κλπ.» σαν έργο περιωρισμένης επικαιρότητας.

Αυτό είναι το πρώτο και μεγάλο λάθος των συγγραφέων. Έπειδή αν έδιναν μίαν άλλην κατακλείδα στο τόσο καλό κατά τ' άλλα έργο τους, θα κατάφερναν να το τοποθετήσουν σε κλασικώτερα επίπεδα. Με άλλα λόγια θα ήταν πιά ένα έργο που εθα έμανε. Ένώ τώρα θα καταποθ' από τη λήθη, μόλις το ιδούν οι σύγχρονοι θεαταί που πρόκειται να το ιδούν.

Η αντίληψις ότι η σημερινή κρίσις της Ελλάδος έχει γενεσιουργό αίτια και περιορίζεται σε διχογνωμίες του ελληνικού λαού, είναι απλοϊκή όταν δεν είναι κακόπιστος. Απλοϊκή είναι για τους άνοητους και δυσταχείς που εξαπατώνται από την ήγεσία του διεθνούς κομμουνισμού. Κακόπιστος, για του κοιτοπόνηρους που κάνοντας πώς δεν καταλαβαίνουν την αλήθεια, προσπαθούν να εκμεταλλευθούν ιδιοτελώς το δράμα ενός λαού που είναι το κρίσιμο σημείο του πανανθρώπινου δράματος.

Αλλά ο ελληνικός λαός δεν είναι ούτε άφελής, ούτε κακόπιστος. Γνωρίζει καλά πώς στα χώματά μας παίζεται σήμερα το πρελούδιο ενός τρίτου πολέμου, που ίσως γίνη. Ίσως δεν γίνη. Το πρελούδιο όμως παίζεται, είναι αίματηρότατο και — ως την ώρα — ελληνικώταταίματηρότατο.

Ας μου επιτραπεί, λοιπόν, να πιστεύω πώς δεν επιτρέπεται σε Έλληνες — και γενικά ελεύθερους — διανοούμενους ν' αντικρύζουν και να εκμεταλλεύονται την ελληνική τραγωδία σε τόνο άνεύθυνου, ανώδυνου κι' ευτράπελο. Να παραδεχθούμε ότι η κωμωδία που ανέπνευσαν στους κ. κ. Σακελλάριο — Γιαννακοπούλου οι χιλιάδες των ελληνικών πτωμάτων, είναι σημείο των καιρών. Και φρονούν, οι δυο εξυπνώτατοι συγγραφείς ότι αρκεί να όρθονοήση το έκτροχισμένο σύνολο των δεξιών κι' άριστερών Έλληνων (έπειδή μόνον το Κέντρον βρίσκει τον δρόμο της Αλήθειας!) για ν' ανατραπ' η έξωτερική πολιτική του Κρεμλίνου.

Αλλ' ας αφήσουμε κατά μέρος την έξωτερική πολιτική. Όταν το πνεύμα του μπεζαχτά άρχίζει να θυμίζει νεκροφιλίαν θωός... κοντός ψαλμός άλληλούϊα.

Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗΣ

κακόπιστοι θεωρούσαν ούτοπία τη δημιουργία ελληνικής μουσικής. Αυτοί θα υπάρχουν πάντα. Σήμερα η ελληνική μουσική υπάρχει — άδιάφορο αν υπάρχουν δικάμα μερικοί κακόπιστοι ή ξενομανείς. Κ' έπειτα η άγάπη έμπνέεται, δεν επιβάλλεται και το κοινό ξέρει, ποιά έργα άγαπάει. Όσο για την άδιαφορία του Κράτους άπέναντι της ελληνικής